„Steaua mea mă cheamă departe, căci de aici nu o văd!..”

BOGDAN A PLECAT SA-ŞI IMPLINEASCA DESTINUL...

MA DUC SA JOC FOOTBALL CA SA POT INVAŢA; VOIU URMA O ŞCOALA DE TEXTILE DIN CARE VOIU IEŞI INGINER SPECIALIST

Bogdan într'o atitudine caracteristică.

„Voiu căuta să obţin un angajament în liga I-a sau chiar în liga II a campionatului francez“

«Partir c'est mourir un peu» spunea nu ştiu care poet romantic...

Bogdan a plecat din nou să-şi încerce norocul. Era şi fatal să se întâmple aşa. Era singura soluţie. A încercat-o anul trecut şi n'a reuşit. S'a împotmolit în câteva hârţoage biurocratice care-i refuzau extrădarea, s'a sbătut câteva luni, a văzut că totul este zadarnic, şi s'a întors. S'a întors, ca să-şi prepare o nouă evadare. De astă dată a studiat-o în amănunţime. Şi-a fixat terenul, a pipăit pulsul, a făcut investigaţiile necesare şi când a simţit terenul propice şi-a luat sborul.

Pentru noi plecarea lui n'a fost o surpriză. Ni-o anunţase privirile lui în seara revederii de anul trecut când, lipsit de bani, a trebuit să facă drum întors dela Paris. I-o citisem pe faţă. Il trădau gesturile, care vrând să însemne bucuria revederii, arătau neastâmpărul despărţirii.

Căci Bogdan, dela reîntoarcerea lui din Franţa, n'a mai fost al nostru. Jucătorul pe care l-am văzut de atunci nu mai era cel pe care îl cunoscusem. Era cu fizicul aci, dar cu sufletul în altă parte. Ca atras de o forţă magică privirile lui dibuiau departe. Era obsedat de ceaţa depărtărilor în care încearcă să se realizeze. Era atras de gloria străinătăţii, de farmecul necunoscutului şi al aventurii.

Trebuia să plece! Şi a plecat..

L-am întâlnit pe Bogdan pe peronul Gării de Nord cu un ceas înainte de ora plecării trenului. Un telefon ne-a pus în curent cu aceasta.

— Allo!

— Da.

— Vino te rog la ora 6 în gară. Am să-ti comunic câteva lucruri.

La ora 6 după amiază scrutam ceaţa peroanelor căutându-l pe Bogdan. L-am găsit în faţa unui vagon de clasa III, un vagon italian care-l va duce până la Milano. In capul gol, cu pardesiul pe umeri, şi nişte pantofi de sport în picioare, se căznea să-l consoleze pe fratele său mai mic, pornit să reverse torente de lacrămi. Afară de ei doi, nimeni.

— N'au venit nici unul să mă conducă, ni s'a plâns «Ioniţă din Obor». Dar lasă că-i mai bine aşa.

— Cum, nu vine nici un jucător dela Rapid? Nici un conducător?

— Nu. Sunt foarte ocupaţi! şi Bogdan îmi zâmbeşte trist.

— Iti mulţumesc că ai venit. Te-am chemat pentrucă aveam nevoie de cineva căruia să mă destăinui. Este o situaţie nouă pe care o încep, înţelegi, şi simt că trebue să mă explic.

M'ai rugat să-ţi dau un interview; eu îti voi face o confesiune!

M'a urcat în vagon, s'a mai uitat odată la ceas pentru a se convinge că mai sunt 50 de minute până la plecarea trenului, a închis uşa compartimentului al cărui singur ocupant era şi a început să plângă şi să ne povestească.

Să povestească? Nu! Să se spovedească...

TREBUIA SA PLEC, PENTRU A-MI IMPLINI DESTINUL:

«Nu puteam face altfel, căci simt în mine nevoia, cerinţa imperioasă, de a pleca. Este visul meu din copilărie. De când mă cunosc am frământat la gândul de a cunoaşte lumea.

Imi amintesc că, în urmă cu ani, am poposit câteva săptămâni la Constanţa. Eram un copil. Şti unde-mi petreceam timpul? In port.

Mă plimbam dealungul cheiului, printre butoaie, lăzi şi odgoane, admirând vapoarele. Mă uitam la ele ca la Dumnezeu! Şi te rog să nu râzi de mine, vorbeam cu ele. Mă adresam fierului înegrit de apă şi cred că le spuneam cam aşa:

— «Voi aţi văzut toate mările lumii. V'aţi oprit în toate porturille, aţi admirat răsăritul pe Atlantic şi apusul în Mediterană. Şi eu trebue să stau aci, când n'am văzut încă nimic».

N-am spus'o încă nimănui, dar acuma trebue s'o mărturisesc: m'am apucat de football tocmai din această pasiune pentru călătorii. Să fiu sincer, n'am simţit în mine talentul. Vroiam să călătoresc, să văd lumea şi astfel am ajuns pe terenul de sport. Este visul copilăriei mele şi am încercat să-l realizez cu tot dinadinsul.

Bogdan vorbea sacadat. Era vădit emoţionat şi nu mă înşel de loc, când afirm că mai multe mărgăritare pe care zadarnic încerca să le sfarme între pleoape, i se prelingeau pe obraji.

— Ştiu că ceeace-ţi spun te interesează prea puţin ca ziarist. Eu vorbesc însă omului şi prin tine cititorilor, sportivilor cari m-au aplaudat şi care poate că mă condamnă pentrucă plec. Tocmai pentru ei te-am chemat, să le spui că nu puteam face altcumva. Este destinul meu. Steaua mea mă cheamă departe, căci de aci n'o văd. Nu ştiu dacă greşesc, nu ştiu dacă fac bine, dar îmi dau seama că aşa trebuia să fac.

După aceste destăinuiri se vedea că s'a liniştit. I se ridicase o lespede de pe piept şi Bogdan devenise din nou şăgalnicul şi volubilul «Sandu», «Ioniţă cel dribleur din Obor».

— Acuma sunt gata. Poţi să mă întrebi orice doreşti, că-ţi sunt la dispoziţie. Criza a trecut. Hai să coborîm pe peron.

Bogdan a sbughit-o afară, ca eliberat din temniţă.

NU TE ATINGE: OTRAVA

— Iţi pare rău că părăseşti Bucureştiul?

— Vrei părerea mea sinceră?

— Desigur.

— Ei bine atunci îţi răspund că nu, şi ochii-i prind lumini de zâmbet.

— Dece?

— Nu-l mai puteam suferi!?

— Cum se poate?

— Mă copleşea prea mult cu atenţia lui. Lumea mă aplauda peste tot, devenisem prea important.

Bogdan râde în hohote.

— Ei, glumesc şi eu să-mi fac curaj. Te cred că-mi pare rău. Auzi d'omle să nu mai văd eu Oborul? Ti, firai al dracului Bogdane!..

— Acum că pleci, poţi să ne spui: eşti în formă? Cum te simţi?

— Mai bine ca oricând. Parcă am aripi la picioare, căci în ultimul timp am dus un regim special.

— Dar fumatul? Băutura?

— Ce fumat, ce băutură? Le-am dat dracului pe toate, şi să-ţi spun cum, că-i nostim.

Un interview obţinut şi redactat de SILVIU HERESCU

te. Te rog să spui că nu mai am cu nimeni nimic. Sunt — plec— împăcat cu toată lumea. Celor cărora le-am greşit le cer scuze, iar cei ce m'au făcut să sufăr sunt din nou prietenii mei. Nu mai am de împărţit nimic. Nu mai am cu nimeni nimic. Nici chiar cu d. Bauer..

— Ia spune, care-i jucătorul nostru cel mai bun?

— Ti-am spus doar că nu mai am cu nimeni nimic. Sunt prieten cu toată lumea!

— Bine, dar care-i părerea ta.

— Jucătorul cel mai bun şi Hm! Ştiu eu? Cred că.. Bogdan, şi o nouă explozie de bucurie pune stăpânire pe simpaticul ex-feroviar.

— *Bodola!*
— Cel mai technic?
— *Auer!*
— Cel mai subtil?
— *Baratky!*
— Cel mai dur?
— *Tache Dumitrescu!*
— Portarul cel mai bun?
— *Pavlovici!*
— Shootul cel mai tare?
— *Dobay!*
— Cel mai fair jucător?
— *Bodola!*
— Echipa cea mai bună?
— *Venus... şi Ripensia.*
— Cel mai bun arbitru?
— *Cel delegat secret!..*
— Cel mai bun dribleur?
— Bogdan! Cu siguranţă Bogdan.

Aci sunt tare eu, şi Ioniţă râde în cascade.

M-am dat un pas înapoi şi mi-am ferit reverele paltonului..

BOGDAN
Văzut de Neagu

— El, aşa sunt femeile. Nu şti «La donna e mobile». Şi apoi este cam frig şi pe peron trage, aşa că le-am sfătuit pe toate cari au vrut să mă conducă la gară, că ar putea să... răcească!

— O să te răzbuni în schimb la Paris.

— La Paris? Să mă ferească Dumnezeu. Sunt păţit.

— Cum adică?

— Să vezi. Când am fost anul trecut, am făcut cunoştinţă cu o domnişoară din elita Parisului. Era... vânzătoare la un magazin. A fost foarte încântată când i-am spus că sunt român şi a început să-mi povestească despre Bucureşti, pe care îl cunoştea mai bine ca mine. Era foarte drăguţă când se farda, dar «natur» semăna cu... Căpuşan.

Intr'o Duminică dimineaţa m-am dus s'o iau la plimbare şi am găsit-o în faţa oglinzii fardându-se. Ce să-ţi spun, era urâtă franţuzoaca de mama focului, astfel că nu mi-am putut reţine remarca pe care o făcusem pentru mine în românește:

— Te-ai învârtit Bogdane cu aşa o «nasoală».

Şi ce să vezi dragă, numai că se întoarce mamzela spre mine şi începe să tipe într'o românească perfectă:

— Eu «nasoală» firai al dracului. Eşi afară că-ţi dau cu ceva în cap, şi a început un torent de înjurături de am rămas tablou. Am şters-o nici eu nu ştiu cum şi eram aşa de uluit că mi-am uitat şi pălăria în cui...

Sunt păţit dragă, dă-le'n colo de franţuzoaice. O să le pun şi lor o etichetă.., să mă lecuiesc şi de ele ca de vin şi ţigări!..

Şi Bogdan râde şi ţopăe ca un copil în timp ce reverele paltonului meu suportă un nou şi decisiv asalt. O cusătură începuse să cedeze...

UN MIC CLASAMENT

— Ei Ioane acum să mai vorbim şi de sport. Situaţia ta îti permite să faci unele aprecieri şi critici pe care înainte nu ţi le puteai permite.

— A, da, bine că mi-ai adus aminte. Te rog să spui că nu mai am cu nimeni nimic. Sunt — plec— împăcat cu toată lumea. Celor cărora le-am greşit le cer scuze, iar cei ce m'au făcut să sufăr sunt din nou prietenii mei. Nu mai am de împărţit nimic. Nu mai am cu nimeni nimic. Nici chiar cu d. Bauer..

— Ia spune, care-i jucătorul nostru cel mai bun?

— Ti-am spus doar că nu mai am cu nimeni nimic. Sunt prieten cu toată lumea!

— Bine, dar care-i părerea ta.

— Jucătorul cel mai bun şi Hm! Ştiu eu? Cred că.. Bogdan, şi o nouă explozie de bucurie pune stăpânire pe simpaticul ex-feroviar.

— *Bodola!*
— Cel mai technic?
— *Auer!*
— Cel mai subtil?
— *Baratky!*
— Cel mai dur?
— *Tache Dumitrescu!*
— Portarul cel mai bun?
— *Pavlovici!*
— Shootul cel mai tare?
— *Dobay!*
— Cel mai fair jucător?
— *Bodola!*
— Echipa cea mai bună?
— *Venus... şi Ripensia.*
— Cel mai bun arbitru?
— *Cel delegat secret!..*
— Cel mai bun dribleur?
— Bogdan! Cu siguranţă Bogdan.

Aci sunt tare eu, şi Ioniţă râde în cascade.

M-am dat un pas înapoi şi mi-am ferit reverele paltonului..

SA-MI ASIGUR UN VIITOR

Convorbirea noastră se lungise şi amândoi ne-am uitat instinctiv la ceasornicul gării. Incă 10 minute şi trenul se va pune în mişcare, pentru a-l duce pe Bogdan în ţara visurilor lui.

După un moment de tăcere «expatriatul» continuă.

— Mai sunt zece minute. Nu mă întrebi ce vreau să fac în Franţa?

— Aşteptam să-mi spui singur.

— Vreau să-mi fac un viitor sigur. Lăsând gluma la o parte, este bine ca omul să fie serios în viaţă. Uite — îmi arată paşaportul — n'am decât 23 de ani şi totuş mă simt bătrân şi cu experienţă.

Bogdan devenise din nou serios. Cele zece minute care-l mai despărţeau de momentul plecării îl făcuseră din nou gânditor şi melancolic.

— Noi, jucătorii de football, suntem nişte nefericiţi. Cei mai mulţi după ani de trudă pe terenuri, unde îşi irosesc tinereţea şi sănătatea, se trezesc la o vârstă când n'au nici o meserie şi nici ce mânca. Cunose destule cazuri şi am văzut multe tragedii. Cât eşti tânăr şi poţi să joci te copleşesc aplauzele publicului, slovele ziarelor, scrisorile admiratorilor. In vârtejul acestor plăceri, uiţi de tine, de viitorul tău, şi când te trezeşti este prea târziu. Devii un ratat, un nenorocit.

Ei bine, eu vreau să fac altfel. Am învăţat şi plec ca să învăţ.

— Ce vrei să înveţi?

— Gândurile mele se îndreaptă spre o şcoală de textile, din care eşi inginer specialist. Este o ramură de viitor a industriei noastre şi cred că având şi o diplomă care să-mi asigure viitorul voi putea juca şi mai bine, mai fără de grija zilei de mâine, care la un jucător este ceva groaznic.

— Este vreo legătură între ele?

— Desigur. De multe ori spectatorii huiduesc pe un jucător pentru că a jucat slab. Este o greşeală de neiertat. Cine ştie în ce stare sufletească este atunci jucătorul. Ce dureri are sau ce nepăceri. Jucătorul este şi el om, nu numai o maşină de marcat goaluri.

— Unde vei juca în Franţa?

— Nu ştiu absolut nimic. Principalul pentru un jucător este nu să plece în străinătate, ci să aibă extrădarea în buzunar. Eu o am şi pe paşaportul meu scrie negru pe alb: 23 de ani. Am tot viitorul înainte, aşa că nu-mi fac prea multe bătăi de cap, unde voi juca. Se va mai găsi şi pentru **mine** o grupare, dacă nu din prima divizie, din cea secundă. Căci în Franţa şi în liga doua se face acelaş sport ca şi în prima.

In orice caz am să vă trimit veşti şi până îmi voi găsi un adăpost stabil puteţi să-mi scriţi.

*

Numai două minute mai sunt până la plecarea trenului. Bogdan s'a urcat în vagon şi a apărut la geam.

— Noroc Bogdane şi succes!

— Rămâneţi cu bine salută pe toţi sportivii prin «Gazeta Sporturilor».

Un şuerat ascuţit a înţepat întunericul şi trenul s'a pus încet în mişcare.

Bogdan, dela fereastra vagonului care îl duce spre alte orizonturi, se face din ce în ce mai mic, până dispare..

Pe peron a mai rămas fratele lui Ioniţă, un copilandru care-şi înfundă capul în mâini şi plânge..

«Partir c'est mourir un peu», a spus nu ştiu care poet romantic...

DACA PANA LA 1 FEBRUARIE NU GASEŞTE ANGAJAMENT

BOGDAN TREBUIE SA SE INAPOEZE IN ŢARA

Bogdan a sosit la Paris de aseară. Talentatul jucător feroviar are în calea sa zilele de 13 şi 14 Decembrie pentru a perfecta un angajament la o echipă din prima Divizie Naţională.

Am arătat, din timp, că data de 15 Decembrie este ultima rezervată transferturilor pentru prima divizie.

După această dată, lui Bogdan nu-i rămâne decât să se angajeze într'o grupare din liga doua.

Rămâne de văzut dacă va găsi un club dispus să plătească suma de lei 225.000 pretinsă de F. C. Rapid pentru extrădare.

Până una alta, socotim interesant să arătăm că gruparea feroviară i-a dat termen de plată a sumei de 225.000 lei până la 1 Februarie 1939.

Iniţial, termenul de plată fusese sorocit la 1 Ianuarie 1939. O intervenţiune de ultimă oră a lui Bogdan, a determinat pe d. ing. Mişicu, preşedintele grupărei să-i prelungească scadenţa până la 1 Februarie.

ANCHETA NOASTRA

D. av. Jean Chiţu este pentru retrogradarea a trei echipe din Divizia A

Nu se poate denega principiul autorităţii faptului judecat

Continuând ancheta cu privire la actuala formulă de retrogradare a echipelor din divizia A şi a promovării celor din B, facem astăzi un popas la Ploeşti.

Cum acest oraş este reprezentat în ambele divizii cu câte o echipă, Tricolorul CFPV şi Prahova, şi cum prima, are o situaţie nu prea roză, iar secunda veleităţi de a cuceri campionatul seriei sudice, grupa estică, din moment ce deţine locul secund al clasamentului, la un punct de leader, am socotit interesant să ne adresăm celor doui conducători locali numim pe d-nii: ing. Haret şi avocat Jean Chiţu, spre a le cere părerea, în legătură cu schimbarea ce se preconizează şi care este obiectul anchetei noastre.

Publicăm astăzi declaraţiile d-lui av. Jean Chiţu, unul din conducătorii Prahovei, cunoscut animator, mare luptător pentru propagarea sporturilor la Ploeşti şi care are meritul, de a fi realizat marele stadion municipal din localitate. In plus d-sa, este un desăvârşit cunoscător de ordin technic al problemei soccerului românesc şi vom vedea mai jos că este contra modificării actualei formule existente şi de ce este contra.

STATU QUO

„Campionatul naţional al diviziei A., — **şi-a început declaraţiile d. Jean Chiţu** — din acest an, se desfăşoară cu o ardoare neîntâlnită până acum.

Cred că această dârzenie este stimulată de faptul că cele mai multe din echipele combatante şi-au nivelat valoarea apropiindu-se, şi apoi datorită faptului că, în conformitate cu formula care astăzi este legea conducătoare, niciodată incertitudinea asupra celor cari rămân s'au cad, nu a fost mai mare.

Acestor două elemente, vom vedea că din teama de a nu părăsi divizia A, toţi reprezentanţii acestor echipe, se vor găsi într'o parte a baricadei de discuţii, în timp ce reprezentanţii echipelor din divizia B, adică acei cari vor lua locul codaşilor, sunt de cealaltă parte.

In sprijinul tezei care pledează retrogradarea a trei echipe din A, în B, vin şi eu, deşi găsesc că intervenţia mea nu are alt rost, decât acela de a apăra o lege care administrează interesele grupărilor pornite să joace după o formulă, lege ieşită din vederile obiective, deci neinteresate, a acelora cari pe deasupra intereselor de club, ţintesc numai şi numai, progresul sporrtiv.

A discuta astăzi modificarea acestei legi, ar însemna să denegăm un principiu elementar juridic, acela al autorităţii lucrului judecat şi a ne strădui să dărâmăm ceiace s'a clădit, însemnează a submina autoritatea forurilor conducătoare.

In fapt sunt de aceiaşi părere, că in divizia B., se găsesc echipe îndreptăţite la cinstea de a disputa titlul naţional şi prin merite de ordin tehnic egală actualilor participanţi, dar şi prin tradiţie şi străduinţe egale.

Inlocuirea a trei echipe, căci pentru aceasta militez, are avantajul pe care-l accentuez, că, stârneşte mai multă luptă, perspectivele inlocuirii fiind tot atât de sumbre, pe cât de trandafirii sunt acelea ale promovării. Şi în plus, apără ceiace este stabilit şi ne guvernează astăzi.

S'ar putea reveni asupra acestei formule printr'o alta care să menţină de exemplu, pe teren de 3 ani actualele echipe din divizia A., s'au alta care să consacre în mod definitiv câteva echipe in această divizie!? oricare ar fi însă revenirea în favoarea actualelor echipe din divizia A., ar avea cusurul că aruncă o coloratură de perfectă neseriozitate şi deci consecinţă a ei, neîncrederea şi ar anihila complect lupta sportivă prin care se ajunge la un titlu.

De ce nu s'au găsit critici ai retrogradării a trei echipe la începutul acestei formule, şi se găsesc atât de mulţi astăzi?

Răspunsul il găsiţi în primele rânduri ale mele: valoarea egală a echipelor din A şi teama deci de eventuală retrogradare.

Eu personal şi în numele grupării pe care o reprezint, fac aceste declaraţii, numai de dragul de a răspunde celor de dincolo de baricadă, pentrucă nu poate să-mi treacă prin minte că vreun comitet federal, ar putea batjocori pe cei cari au luat hotărirea, cu atât mai mult, cu cât componenţa acestor comitete federale, e neschimbată.

Lăsaţi domnilor conducători ai echipelor din divizia A., cari militaţi pentru cât mai puţine retrogradări, lăsaţi lupta din culise, sau duceţi-o în casa cluburilor d-v., şi dacă se poate, stăruiţi între jucători mai multă putere de luptă, pentrucă la lunie, trei din d-vs., veţi pleda respectarea hotăririi pe care o apăr eu astăzi, şi în orice situaţie s'ar găsi echipa mea, voi fi alături de d-vs., luptă sportivă deci, pe terenurile de sport.

CARMIN

Si d. maior Gh. Brezeanu este pentru retrogradarea a 3 echipe

D. maior dr. Gh. Brezeanu nu este o figură oarecare în sport. In mişcarea footballistică românească, domnia-sa a avut totdeauna un rol important. Perfect cunoscător al organismului soccerului băştinaş d. maior Brezeanu — „nea Gică”, cum i se spune de toţi cei care-l inconjoară — este oricând în drept să se pronunţe într'o problemă importantă, sfatul pe care-l dă putând fi considerat drept una din cele mai bune soluţii care poate fi adoptată.

In ancheta pe care ziarul nostru o întreprinde asupra utilităţii schimbării actualului sistem de retrogradare, dela trei la două echipe, părerile s'au împărţit. Şi o teză şi alta are susţinătorii ei iar argumentările aduse pentru apărarea acestor teze sunt egal de valabile şi întemeiate totodată.

In actualul organism al FRFA-ului d. maior dr. Gh. Brezeanu împlineşte două roluri: este membru în Comitetul federal şi preşedinte al districtului Bucureşti. Un „cumulard”, veţi spune d-voastră!... Da un cumulard care nu a acumulat aceste titluri pentru a face paradă cu ele — după cum obişnuiesc mulţi — ci pentru a depune o muncă complet dezinteresată, extrem de folositoare pentru binele sportului cu balonul rotund.

Am cerut părerea d-lui maior Brezeanu în această privinţă. Din capul locului, domnia-sa ne-a anunţat că merge fără nici o reticenţă pentru retrogradarea a trei echipe şi ne-a făcut o largă demonstraţie, producând nu numai exemple din mişcarea footballistică, ci şi din alte domenii.

Dar să lăsăm cuvântul d-lui maior Gh. Brezeanu:

Să retrogradeze trei echipe!...

„Iniţiativa grupărilor, care nu s'a tradus încă în fapt, a început simpaticul nostru interlocutor, nu are mari şanse de reuşită. Când s'a luat această hotărire, s'a judecat cu

(Continuarea în pag. VI-a)